

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1912/2020
03.06.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Бранислава Босиљковића и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Мирољуб Трајковић, адвокат из ..., против тужене Економско – трговинске школе из Зајечара, коју заступа Градски правобранилац Града Зајечара, ради накнаде трошкова за превоз, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 753/2020 од 11.05.2020. године, у седници већа одржаној 03.06.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 753/2020 од 11.05.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 753/2020 од 11.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару П1 717/19 од 17.10.2019. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиљи на име накнаде трошкова за превоз, за период од 01.01.2014. године до 31.12.2016.године, исплати укупан износ од 56.000,00 динара, у појединачно одређеним месечним износима за сваку годину спорног периода, са законском затезном каматом од јануара месеца текуће године за претходну годину. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженој на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 36.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 753/20 од 11.05.2020. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Зајечару П1 717/19 од 17.10.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију на основу члана 404. Закона о парничном поступку, ради уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија

је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2.).

У овом случају тужила је тражила накнаду трошкова превоза за 2014. годину, 2015. годину и 2016. годину. Правноснажном пресудом против које је ревизија изјављена одбијен је тужбени захтев, уз оцену суда да тужили, на основу члана 118. Закона о раду и члана 26. став 1. Појединачног колективног уговора у основним и средњим школама и домовима ученика (“Службени гласник РС” бр.21/2015), тражени трошкови не припадају, с обзиром да станује на удаљености 150 метара од места рада.

Посебна ревизија је изјављена због потребе за уједначавањем судске праксе, уз приложен садржај пресуде Врховног касационог суда Рев 2680/2016 од 09.05.2016. године, којим је тужила поткрепила своје тврдње о неуједначеној судској пракси.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиле, јер у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, узимајући у обзир врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за одбијање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама. Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда 05.04.2016. године, право на накнаду трошкова за превоз имају сви запослени, без обзира да ли је то право утврђено општим актом послодавца и да ли се запослени обраћао послодавцу захтевом за накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, осим ако би по разумној оцени такав захтев био очигледно неоснован. Спорна правна питања решавају се на основу утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном спору, а неуједначеност судске праксе као услов за посебну ревизију из члана 404. ЗПП, испуњен је само ако су различите пресуде донете у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији. Пресуда Рев 2680/2016 од 09.05.2016. године, на коју се тужила позива, није донета у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији као што је конкретна. У том смислу, образложења побијаних пресуда за одлуку о одбијању тужбеног захтева не одступају од судске праксе и цитираног правног става Врховног касационог суда, с обзиром да накнаду трошкова за превоз тражи запослени који те трошкове и нема, јер по оцени нижестепених судова станује у близини места рада и на таквој раздаљини да би усвајање таквог захтева, било противно сврси због које је право на накнаду трошкова за превоз утврђено општим актом послодавца.

Из наведених разлога, на основу члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена ни као редовна.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско – правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужила је поднела тужбу 28.12.2016. године ради накнаде трошкова за превоз, а вредност предмета спора побијеног дела износи 56.000,00 динара.

У овом случају се не ради о спору из члана 441. ЗПП о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа. С обзиром да вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић